

Містер

Про книгу

У нього було усе. У неї — нічого. Він не вірив у стосунки, щоночі обнімаючи іншу жінку. Вона — утекла від нареченого-тирана до іншої країни. Граф Максим і заробітчанка Алессія... Між багатством й убогістю, розпусністю й цнотливістю, поміж різних країн і соціальних становищ народжується нова історія кохання. У ній — пригоди й переживання, чуттєвість і пристрасть, секс і єднання, здавалося б, неможливого. А ще — багато музики... Для тих, хто вірить у кохання, і тих, котрі — ні. Бо одні віднайдуть у книзі торжество найтепліших почуттів, інші — замисляться, чи не помиляються, бува.

Для Мії Ельди

*Дякую за мудрість, силу, гарний настрій
і розсудливість, але найбільше – за любов.*

THE MISTER

E L James

Vintage Books

A Division of Penguin Random House LLC | New York

Е. А. Джеймс

МІСТЕР

З англійської переклала Юлія Підгорна

Київ
BOOKCHEF
2020

daily

/ˈdāilī/ — іменник, розм.

1. газета, яка виходить щодня, окрім неділі.
«Про суд повідомляли усі відомі щоденні газети».
Брит. англ., застар.
2. нахожа служниця, яка регулярно прибирає чужі будинки.
«Моя покоївка приходить щодня...»

Пролог

Ні. Ні. Ні. Тільки не темрява. Не задушлива тітьма. Не поліетиленовий мішок. Паніка переповнює її, витісняючи повітря з легень. Я не можу дихати. Не можу. Вона відчуває у роті металевий присмак страху. Я маю це зробити. Це єдиний вихід. Не рухатися. Заспокоїтися. Дихати повільно. Дихати неглибоко. Як він казав. Усе скоро закінчиться. Закінчиться, і тоді я буду вільна. Вільна. Вільна.

Уперед. Зараз. Біжи. Біжи. Біжи. Ну ж бо. Вона біжить якомога швидше, не озираючись. Страх жене її вперед, і в своєму прагненні втекти вона ледь не врізається у кількох нічних покупців. Їй щастить: автоматичні двері відчинені. Вона пролітає під неоковирними святковими декораціями і вибігає на парковку. Несеться далі, між припаркованими автівками, до лісу. Біжить, рятуючи своє життя, униз невеличкою стежкою, крізь кущі ожини, і гілочки б'ють її по обличчю. Біжить, доки легені не починають пекти. Уперед. Уперед. Уперед. Не зупиняйся.

Холодно. Холодно. Надто холодно. Втома затуманює її думки. Втома і холод. Між дерев віє вітер, продираючись крізь одяг до кісток. Вона зіщулюється під кущем і заціпенілими руками збирає опале листя, щоби зробити собі гніздо. Спати. Їй потрібно заснути. Вона лягає на холодну, тверду землю, надто стомлена, аби боятися, і надто виснажена, щоби плакати. А решта? Вони вибралися? Вона заплющує очі. Вони втекли? Хоч би вони були на волі. У теплі... Як до цього дійшло?

Вона прокидається. Лежить між сміттєвими баками, загорнувшись у газети і картон. Вона тремтить. Як же вона замерзла. Але треба рухатися далі. У неї є адреса. Вона дякує Богу своїй бабусі, що в неї є ця адреса. Тремтячими

пальцями розгортає папір. Ось куди їй треба йти. Зараз. Зараз. *Зараз.*

Поволі переставляє ноги. Йде. Це все, що вона може. Йти. Йти. *Йти.* Спить на порозі якогось будинку. Прокидається і йде далі. Йде. П'є воду з-під крана у Макдоналдзі. Як спокусливо пахне їжа.

Їй холодно. Голод роздирає пазурами шлунок. Та вона йде і йде далі, слідує за картою. Краденою картою. Викраденою з крамниці. Крамниці з мерехтливими вогниками і різдвяною музикою. Щосили вона стискає папірець. Він затертий і подертий, бо вона стільки днів ховала його у своєму черевіку. *Втомлена.* Така втомлена. *Брудна.* Така брудна, змерзла і налякана. Це місце — її єдина надія. Вона тремтячою рукою натискає на дверний дзвінок.

Магда чекає на неї. Її мама написала їй і все розповіла. Вона радо зустрічає її, а потім різко відсакується. *Господи, дитино! Що з тобою сталося? Я чекала на тебе ще минулого тижня!*

Розділ 1

Бездумний секс — тут є про що подумати. Ні зобов'язань, ні очікувань і жодних розчарувань; треба лише пам'ятати їхні імена. Як звали останню? Джоджо? Жанна? Джоді? Байдуже. Це була якась безіменна шльондра, яка голосно стогнала у ліжку і поза ним. Лежу і дивлюся на брижі на стелі, які відбиваються від Темзи, не в змозі заснути. Я надто збуджений, щоби спати.

Сьогодні це Кароліна. Вона не входить до категорії безіменних шльондр. І ніколи не увійде. Що, чорт забирай, я собі думав? Заплющивши очі, намагаюся приглушити спокійний, тихий голос, який ставить під сумнів мудрість рішення переспати з найкращою подругою... Знову. Вона дрімає поруч, срібне світло січневого місяця омиває її струнке тіло, її довгі ноги переплетені з моїми, а її голова лежить у мене на грудях.

Це неправильно, геть неправильно. Потираю обличчя, намагаючись стерти ненависть до себе, і вона, зарухавшись, прокидається. Один наманікюрений палець сповзає нижче, до м'язів живота і обводить мій пупок. Я відчуваю її сонну посмішку, коли її пальці сповзають до мого лобкового волосся. Ловлю її руку і підношу до своїх губ.

— Хіба ми недостатньо нашкодили для однієї ночі, Каро? — Цілую по черзі кожний палець, аби зменшити біль відмови. Я втомлений і зневірений через відчуття провини, яке мучить і гризе мене зсередини. Заради Бога, це ж Кароліна, моя найкраща подруга і дружина мого брата. Колишня дружина.

Ні. Не так. Його вдова.

Це сумне, невтішне слово для сумних, невтішних обставин.

— О, Максиме, будь ласка. Я хочу забути... — шепоче вона і я відчуваю на своїх грудях її теплий, вологий поцілунок. Відкинувши світле волосся зі свого обличчя, вона дивиться на мене з-під довгих вій, її очі сяють потребою і горем.

Беру її гарненьке личко у долоні й хитаю головою.

— Нам не слід цього робити.

— Мовчи. — Вона притискає пальці до моїх губ, притишуючи мене. — Будь ласка. Мені це потрібно.

Я стогну і розумію, що прямую до пекла.

— Будь ласка, — благає вона.

Чорт, це і є пекло.

І через те, що мені теж боляче — бо я теж за ним сумую — а Кароліна — це мій зв'язок із ним, мої губи знаходять її вуста і я перевертаю її на спину.

Прокинувшись, я мружуся від яскравого зимового сонячного світла, яке заливає мою кімнату. Перевернувшись, із полегшенням бачу, що Кароліна пішла, залишивши за собою довгий слід жалю — і записку на подушці:

Повечеряєш сьогодні з татом і мачухою?

Будь ласка, приходь.

Вони теж у жалобі.

ЛЮБЛЮ ТЕБЕ ☺

Хай йому грець.

Це не те, що мені потрібно. Заплющую очі, вдячний за те, що лежу сам у власному ліжку, і тішуся, попри наші нічні розваги, що ми вирішили повернутися до Лондона через два дні після похорону.

Як же, чорт забирай, усе вийшло з-під контролю?

Лише по коктейлю, — сказала вона, і я, поглянувши в її великі сині очі, які переповнював смуток, зрозумів, чого вона хоче. Саме так вона дивилася на мене тієї ночі, коли ми дізналися про те, що Кіт потрапив в аварію і помер. Погляд, якому я не зміг тоді опиратися. Ми уже так багато разів виконували цей танець, але тієї ночі я віддав себе в руки неминучої долі й трахнув дружину свого брата.

І тепер ми зробили це знову, лише два дні тому поховавши Кіта.

Сердито вдивляюся у стелю. Без сумнівів, я — жалюгідна пародія на людину. Але тоді й Кароліна. Хоча, принаймні, у неї є виправдання: вона у траурі, боїться за своє майбутнє, а я її найкращий друг. До кого ще вона може звернутися у тяжку годину? Я просто переборщив із *утішанням* зажуреної вдови.

Насупившись, я зминаю записку і кидаю її на дерев'яну підлогу. Вона ковзає і зупиняється під диваном, заваленим моїм одягом. Бліді тіні пливуть наді мною, світло й тінь наче знущаються з мене. Заплющую очі, щоб не бачити їх.

Кіт був хорошою людиною.

Кіт. Дорогий Кіт. Улюбленець усіх — навіть Кароліни; зрештою, це вона обрала його. У моїх думках виникають непрохані спогади — самотнє, поламане тіло Кіта під простирадлом у лікарняному морзі. Глибоко вдихаю, намагаючись розвіяти спогади, але відчуваю, як до горла підступає клубок. Він заслуговував на краще, ніж на любов Каро і мене — свого нікчемного брата. Він не заслужив на цю... зраду.

Чорт.

Кого я обманюю?

Ми з Кароліною обоє рябоє. Вона втамувала мою спрагу, а я її. Ми обоє — формально вільні дорослі люди, і добровільно погодилися на це. Їй це подобається. Мені це подобається. І це те, що я роблю найкраще: трахаю палких, привабливих жінок у досвітню пору. Це моя улюблена розвага, і вона дає мені чим і ким зайнятися. Секс підтримує мене у формі, а в пристрасних муках оргазму я дізнаюся усе, що треба знати про жінку, — як змусити її спітніти і кричить вона чи плаче, коли кінчає.

Кароліна — плаксійка.

Кароліна щойно втратила чоловіка.

Лайно.

А я втратив старшого брата, єдину свою провідну зорю за останні кілька років.

Лайно.

Заплющивши очі, я знову бачу бліде, мертве обличчя Кіта, і його втрата живе у мені зяючою раною.

Непоправна втрата.

Якого біса він поїхав на мотоциклі слизькою дорогою того похмурого вечора? Це за межами мого розуміння. Кіт — розсудлива людина, на яку можна покластися — *був* таким. Лорд Надійність. Із нас двох саме Кіт приніс честь нашій родині, обстоював її репутацію і повадився відповідально. Він працював у Сіті й керував солідним сімейним бізнесом. Він не ухвалював необдуманих рішень, не їздив за кермом, як божевільний. Він був розсудливим братом. Йшов угору, а не вниз. Не гультай-марнотрат, як я. Так, я — зворотний бік медалі. Моя спеціальність — бути паршивою вівцею у родині. Ніхто нічого від мене не очікує, і я про це добряче піклуюся. Завжди.

Сідаю на ліжку і жмуруюся від різкого сонячного світла, яке заливає моє похмуре обличчя. Час навідатися до спортзали у підвалі. Біг, секс і фехтування тримають мене у формі.

У вухах гуркотить танцювальна музика, спиною стікає піт, а я втягую повітря у легені. Тупіт ніг на біговій доріжці очищує мої думки в той час, як я намагаюся довести своє тіло до межі. Зазвичай під час пробіжки я зосереджений і вдячний за те, що можу відчувати хоч *щось* — нехай це лишень пекучий біль у легенях і кінцівках. Сьогодні ж я не хочу нічого відчувати, не після такого пекельного тижня. Усе, що мені потрібно, — це фізичний біль від напружених і тривалих занять. Жодного болю втрати.

Бігти. Дихати. Бігти. Дихати.

Не думати про Кіта. Не думати про Кароліну.

Бігти. Бігти. Бігти.

Заспокоївшись, я зменшую швидкість на біговій доріжці та останні хвилини п'ятимильної пробіжки долаю підтюпцем, дозволяючи повернутися своїм гарячковим думкам. Уперше за тривалий час у мене багато справ.

До смерті Кіта я проводив свої дні так: оговтувався після ночі й планував розваги на наступний вечір. І все. Таким

було моє життя. Не хочу проливати світло на морок свого існування, але глибоко усередині я знаю, що геть ні на що не здатний. Доступ до величезного трастового фонду, відколи мені виповнився двадцять один рік, означає, що я по-справжньому не пропрацював жодного дня в своєму житті. На відміну від свого старшого брата. Він гарував, але, знову ж таки, у нього не було вибору.

Однак тепер усе буде інакше. Я — виконавець заповіту Кіта, і це само собою смішно. Впевнений, обрати мене було його останнім жартом — але тепер, коли він похований у родинному склепі, його заповіт має бути прочитаний і... Ну, цей, виконаний.

Кіт помер, не залишивши спадкоємців.

Бігова доріжка зупиняється, і я здригаюся. Не хочу думати про наслідки. Я не готовий.

Схопивши свій айфон, вішаю на шию рушник і біжу нагору до своєї квартири на шостому поверсі.

Знімаю одяг, кидаю його у спальні й йду до ванної кімнати. Під душем, миючи голову, думаю, як бути з Кароліною. Ми знайомі ще зі школи. Ми впізнали одне в одному споріднену душу і це зблизило нас, двох тринадцятирічних учнів пансіону, батьки яких розлучилися. Я був новеньким, і вона взяла мене під своє крило. Ми стали нерозлучні. Вона була і завжди буде моїм першим коханням, моїм першим сексом... Першим катастрофічним сексом. А через багато років вона обере не мене, а мого брата. Та попри все це нам удавалося залишатися добрими друзями і не торкатися одне одного — поки не помер Кіт.

Чорт. Це має припинитися. Я не хочу нічого ускладнювати. Поки я голюся, з дзеркала на мене дивляться суворі яскраві зелені очі. *Не налажай із Кароліною. Вона одна з небагатьох твоїх друзів. Твоя найкраща подруга. Поговори з нею. Переконай її. Вона знає, що ми несумісні.* Киваю до свого відображення, почуваючись тепер рішучішим, і витираю з обличчя піну для гоління. Кинувши рушник на підлогу, прямую до гардеробної. Там я дістаю зі стосу одягу на полиці чорні джинси і полегшено зітхаю, побачивши, що

біла сорочка свіжовипрасувана, а чорний блейзер щойно з хімчистки. Сьогодні я обідаю з юристами нашої родини. Взуваю черевики і беру пальто, щоб не замерзнути.

От дідько, сьогодні ж понеділок.

Згадую, що сьогодні має прийти Крістіна — моя літня покоївка-полька. Дістаю гаманця і кладу трохи готівки на пристінний столик у коридорі, потім вмикаю сигналізацію і виходжу. Зачинивши двері, вирішую не їхати ліфтом і спускаюся сходами.

Опинившись на набережній Челсі, помічаю, що повітря чисте й свіже, його псує лише пара з мого рота. Вдивляюся у похмуру, сіру Темзу на протилежному боці вулиці й Пагоду Миру на тому березі. Ось, що мені потрібно, — трохи спокою — але віднайду я його, мабуть, не скоро. Піднявши руку, ловлю таксі й кажу водієві, аби віз мене у Мейфейр.

Фірма «Пол, Мармонт і Гоффман» займається справами нашої родини від 1775 року і розташована у розкішному будинку у георгіанському стилі.

— Час подорослішати, — бурмочу собі під ніс, штовхаючи вишукані дерев'яні двері.

— Добрий день, сер, — променисто посміхається молода секретарка, і на її оливковій шкірі з'являється рум'янець. Вона симпатична, у стриманому сенсі. За звичайних обставин я через п'ять хвилин розмови отримав би її номер телефону, але я прийшов сюди не по це.

— У мене зустріч із містером Раджою.

— Ваше прізвище?

— Максим Тревельян.

Її очі проглядають екран комп'ютера, і вона, спохмурнівши, хитає головою.

— Будь ласка, сідайте. — Дівчина показує мені на два коричневі шкіряні дивани у коридорі, обшитому панелями, і я падаю на один із них, прихопивши ранковий випуск «Financial Times». Секретарка щось наполегливо говорить телефоном, поки я роздивляюся перші шпальта газети, але нічого не розумію. Коли я підводжу погляд, зі мною вже

йде вітатися сам Раджа, прямуючи з подвійних дверей з випростаною рукою.

Я підводжуся.

— Лорде Треветік, висловлюю щирі співчуття через вашу втрату, — мовить Раджа, потискаючи мені руку.

— Будь ласка, просто Тревельян, — відповідаю я. — Я ще не звик до братового титулу.

Мого титулу... відтепер.

— Звісно, — ввічливо й шанобливо киває містер Раджа, і мене це чомусь бісить. — Прошу за мною. Ми обідаємо у їдальні і, мушу сказати, у нас один із найкращих винних льохів у Лондоні.

Зачарований, я витріщаюся на танцюючі язики полум'я у каміні у своєму клубі у Мейфейрі.

Граф Треветік.

Це я. Тепер.

Незбагненно. І нестерпно.

Як же я заздрив у дитинстві титулу брата і його місцю у родині! Кіт із народження був улюбленою дитиною, особливо для мами, і тоді він був основним спадкоємцем, а не запасним. Від народження він був віконтом Портованом, а після раптової татової смерті у дванадцять років Кіт став дванадцятим графом Трефетіком. Мені двадцять вісім і я тринадцятий граф — щасливе число. Та попри те, що я так прагнув титулу і всього в купі із ним, тепер, коли все це моє, я почуваюся так, ніби вторгаюся на братову територію.

Учора вночі ти трахнув його графиню. Це більше, ніж втручання.

Роблю ковток «Гленротс» і підіймаю склянку.

— За тебе, привиде, — шепочу й іронічно посміхаюся. «Гленротс» був улюбленим віскі мого батька і брата — і від сьогодні цей напій врожаю 1992 року буде і моїм.

Не можу згадати, коли точно змирився зі спадщиною Кіта і помирився з ним самим, але це сталося приблизно тоді, коли мені було ближче до двадцяти. Він отримав

титул, він отримав дівчину, і я мав це прийняти. Але тепер усе це належить мені. Усе.

Навіть дружина. Ну, принаймні минулої ночі вона була моєю.

Але іронія в тому, що Кіт у своєму заповіті нічого не залишив Кароліні.

Нічого.

Цього вона і боялася.

Як він міг повестися так недбало? Чотири місяці тому він склав новий заповіт, але її у ньому навіть не згадав. Вони були одружені два роки...

Про що він думав?

Звісно, вона може оскаржити заповіт. І хто її звинувачуватиме?

Потираю обличчя руками.

Що мені робити?

Дзижчить мій мобільний.

ДЕ ТИ?

Повідомлення від Кароліни.

Вимикаю телефон і замовляю ще випити. Не хочу її бачити сьогодні ввечері. Хочу забутись у комусь іншому. Комусь новому. Без зобов'язань. І за разом може винюхаю пару доріжок. Дістаю телефон і відкриваю «Tinder».

— Максиме, квартира розкішна. — Вона дивиться на похмури води Темзи, у яких відбивається світло від Пагоди Миру. Беру її куртку і вішаю на спинку дивана.

— Хочеш випити чи чогось серйознішого? — пропоную я. Ми не затримаємося у вітальні надовго. Наче за командою вона відкидає своє сяюче чорне волосся на плечі. Її карі очі, підфарбовані олівцем, зосереджено дивляться на мене.

Облизнувши нафарбовані губи, вона вигинає дугою брову і запитує:

— Чогось серйознішого? — Її тон спокусливий. — А що ти п'єш?

Ага... Натяку вона не розуміє, отже ніякого кокаїну, але вона вже на крок попереду мене. Підходжу ближче, так, аби їй довелося підвести голову, щоб подивитися на мене. Обережно стежу, щоби не торкнутися її.

— Я не хочу пити, Хізер. — Знижую свій тон, тішачись, що запам'ятав її ім'я. Вона важко ковтає і трохи розтуляє губи.

— Я теж, — шепоче вона, і її очі провокаційно посміхаються.

— А чого ти хочеш? — Спостерігаю, як її погляд опускається на мої губи. Це запрошення. На мить я зупиняюся, аби просто впевнитися, що правильно її розумію, потім нахилиюся й цілую її. Це найлегший дотик: уста до вуст, більше нічого.

— Думаю, ти знаєш, чого я хочу. — Вона простягає руку, запускає свої пальці у моє волосся і притягує мене до свого гарячого і спраглого рота. Вона пахне бренді з легким присмаком цигарок. Це мене збентежує. Не пам'ятаю, щоб вона палила у клубі. Різко обхоплюю її за талію однією рукою і притискаю до себе, а іншою проводжу її пишними формами. У неї тонка талія й великі пружні груди, якими вона спокусливо притискається до мене. Цікаво, чи на смак вони такі ж чудові, як на дотик. Моя рука опускається на її сідниці, тим часом я поглиблюю поцілунок, досліджуючи її нетерплячий ротик.

— Чого *ти* хочеш? — шепочу їй в губи.

— Тебе. — Вона відповідає наполегливо, з придихом. Вона збуджена. Ще й як. Вона починає розстібати гудзики на моїй сорочці. Стою нерухомо, поки вона стягує сорочку з моїх плечей і впускає її на підлогу.

Взяти її тут чи в ліжку? Комфорт перемагає, і я хапаю її за руку.

— Ходімо зі мною. — Ніжно тягну її за собою, виводячи з вітальні, й прямую коридором до спальні.

У кімнаті прибрано, як я і очікував.

Боже, благослови Крістіну.

Вмикаю приліжкову лампу на стіні й підводжу її до ліжка.

— Розвернися.

Хізер виконує, що я кажу, але трохи хитається на високих підборах.

— Стій рівно. — Беру її за плечі й притискаю до себе, а тоді повертаю її голову, щоб побачити очі. Вони пильно дивляться на мої губи, але потім вона підводить погляд на мене. Її очі світлі. Ясні. Зосереджені. Доволі тверезі. Проводжу носом по її шиї, пробуючи язиком її м'яку, ароматну шкіру на смак. — Гадаю, час прилягти. — Розціпаю її коротку червону сукню і оголяю плечі, зупиняючись, відкривши верхівки її грудей у червоному бюстгальтері. Проводжу великими пальцями мереживною тканиною. Вона стогне і вигинає спину дугою, впираючись грудьми у мої руки.

О, так.

Мої великі пальці заглиблюються під тонку тканину і обводять її соски, які твердішають, поки вона, не розвертаючись, намацує гудзик на моїх джинсах.

— У нас ціла ніч попереду, — шепочу я і відпускаю її, роблячи крок назад. Сукня сповзає і утворює калюжу біля її ніг.

Червоні стринги облямовують її розкішні сідниці.

— Розвернися. Хочу на тебе подивитися.

Хізер повертається, відкидаючи волосся за плечі, й палко дивиться на мене з-під вій. Груди у неї просто неймовірні.

Я посміхаюся. Вона теж.

Це буде весело.

Нахилившись уперед, вона хапає мене за ремінь джинсів і різко тягне до себе, її прекрасні груди знову притискаються до моїх.

— Поцілуй мене, — ричить вона, її голос низький і вимогливий. Вона проводить язиком по верхніх зубах, і моє тіло відповідає на це, а в паху усе напружується.

— Радий прислужитися, мадам.

Беру її за голову, запускаючи пальці у шовковисте волосся, і цілую, цього разу грубіше. Вона відповідає на мій поцілунок, хапаючи мене за волосся, і наші язики сплітаються. Вона зупиняється і дивиться на мене з розпусним блиском

в очах, наче нарешті побачила мене, і те, що вона бачить, їй подобається. Потім її губи ще палкіше цілують мене.

Чорт, вона справді хоче цього.

Спритні пальці знаходять верхній гудзик моїх джинсів, і вона розстібає його. Сміючись, я хапаю її за руки, ніжно штовхаю і ми обоє падаємо на ліжко.

Хізер. Її звати Хізер, і вона міцно спить поруч. Дивлюся на приліжковий годинник: п'ятнадцять хвилин на шосту ранку. У ліжку вона чудова, без сумнівів. Але тепер я хочу, щоби вона пішла. Скільки мені доведеться лежати тут і слухати її тихе дихання? Мабуть, треба було натомість їхати до неї, щоби самому мати змогу піти. Але моя квартира була ближче — а ми обоє були нетерплячі. Вдивляючись у стелю, я подумки прокручую наш вечір, намагаючись згадати, що дізнався про неї. Вона працює на телебаченні — чи «у телеку», як сама говорить — і вранці мусить бути на роботі, а це означає, що вона незабаром має піти, чи не так? Вона живе у Патні. Вона гаряча. І ненаситна. Так, геть ненаситна. Любить позу «чоловік ззаду, жінка на животі», не кричить, коли кінчає, і має талановитий ротик, якій точно знає, як оживити виснаженого чоловіка. Від цих спогадів мій член ворухиться, і я замислююся, чи не розбудити її для продовження. Її темне волосся розкидане на подушці, а вираз обличчя уві сні безтурботний. Ігнорую укол заздросців, який викликає її безтурботність, і думаю, чи почувався б я так само безтурботно, якби знав її краще?

Якого хріна? Я хочу, щоби вона пішла.

У тебе проблеми з близькістю, — лунає у моїх думках в'їдливий голос Кароліни.

Кароліна. Чорт.

Три жалібні повідомлення і кілька пропущених дзвінків від Кароліни вивели мене з себе. Мої джинси лежать на підлозі зім'ятою купою. Дістаю з задньої кишені телефон. Кидаю погляд на сплячу красуню поруч — ні, вона не прокинулася — і читаю повідомлення від Кароліни.

ДЕ ТИ?

ЗАТЕЛЕФОНУЙ!

ображена

Та що це з нею?

Вона все розуміє, бо знає мене достатньо довго. Швидкий трах не змінить того, що я до неї відчуваю. Я люблю її... по-своєму, але як подругу, хорошу подругу.

Я суплюся. Я не зателефонував їй. І не хочу. Не знаю, що сказати.

«Боягуз», — шепоче моя совість. Треба все виправити. Мерехтливі брижі Темзи на стелі вільно й невимушено рухаються сюди-туди. Дразнять мене. Нагадують про те, що я втратив.

Свободу.

І ще маю тепер.

Відповідальність.

От лайно.

Мене переповнює почуття провини. Це незнайоме мені й неприємне почуття — Кіт залишив усе мені. Усе. А Кароліна не отримає нічого. Вона — дружина мого брата. І ми переспали. Не дивно, чому я відчуваю провину. І глибоко в душі я знаю, що вона теж її відчуває. Саме тому вона пішла посеред ночі, не розбудивши мене і не попрощавшись. Якби ж дівчина, що поруч зі мною, зробила те саме.

Швидко пишу Каро повідомлення.

Сьогодні зайнятий. У тебе все ок?

П'ята година ранку. Кароліна, певно, ще спить. Я у безпеці. Владнаю з нею усе пізніше... Чи завтра.

Хізер ворухнуться і її повіки, затріпотівши, відкриваються.

— Привіт, — непевно посміхається вона. Я відповідаю посмішкою, але вона похмурніє і говорить: «Мені треба йти».

— Йти? — Відчуваю, як усередині мене зростає надія. — Ти не мусиш йти. — Намагаюся не звучати нещиро.

— Мушу. Треба на роботу, і не думаю, що моя червона сукня підходить для офісу. — Вона сідає на ліжку, притискаючи до себе шовкове простирadlo, аби прикрити свої форми. — Максиме, було... добре. Зателефонуєш мені, якщо я залишу свій номер? Мені краще говорити телефоном, ніж переписуватися у «Tinder».

— Звісно, — благополучно брешу я, притягую її обличчя до себе і ніжно цілую. Вона сором'язливо посміхається. Потім, підвівшись, надійно обмотується простирadлом і починає збирати свої речі, розкидані по підлозі.

— Викликати тобі таксі? — запитую я.

— Я скористаюся «Uber».

— Я можу викликати «Uber».

— Добре, дякую. Мені треба у Патні.

Вона називає адресу. Я підводжуся, вдягаю джинси, беру телефон і виходжу зі спальні, щоб залишити її на самоті. Дивно, як деякі жінки поводяться зранку: сором'язливі й тихі. Вона вже не та хтива, ненаситна сирена, якою була вночі.

Викликавши таксі, стою і вдивляюся у темні води Темзи. Зрештою, з'являється Хізер і вручає мені папірець.

— Номер телефону.

— Дякую. — Засовую його у задню кишеню джинсів. — Твоя машина буде за п'ять хвилин.

Їй ніяково, і ранкова сором'язливість бере гору. Мовчання затується, і вона розглядає кімнату, відводячи погляд кудись, аби не на мене.

— Прекрасна квартира. Простора, — говорить вона, і я розумію, що балакаємо, аби заповнити незручну паузу. Хізер помічає мою гітару і фортепіано. — Ти граєш? — Вона підходить до кабінетного роялю.

— Так.

— Ось чому у тебе такі вправні руки, — говорить вона. Потім супиться, ніби усвідомивши, що сказала це вголос, і її щоки спалахують спокусливим рум'янцем.

— А ти граєш? — цікавлюся я, ігноруючи її коментар.

— Ні... Не просунулася далі другого класу з блокфлейти. — На її обличчі з'являється полегшення, мабуть, тому, що я не зважив на її коментар стосовно моїх рук. — А все це? — запитує вона, вказуючи на мої пульти і аймак на столі у кутку кімнати.

— Я ді-джей.

— Справді?

— Так. Кілька разів на місяць граю у клубі у Гокстоні.

— Звідси і весь цей вініл. — Вона кидає погляд на полиці на стіні з мою колекцією пластинок.

Я киваю.

— А фотографії? — Вона вказує на чорно-білі пейзажі, що висять на великих полотнах у вітальні.

— Так. І час від часу опиняюся з іншого боку камери.

Хізер здається збентеженою.

— Працюю моделлю. Здебільшого для журналів.

— О, тоді зрозуміло. Ти справді різнобічна особистість. — Вона широко посміхається, почувавшись трохи впевненішою. Так і має бути. Вона — богиня.

— Мастак до всього, — відповідаю я, іронічно усміхнувшись, але посмішка Хізер зникає, і вона спантеличено супиться.

— Щось не так? — запитує вона.

Не так? Про що, в біса, вона говорить?

— Ні. Все гаразд. — Дзичить мій телефон — надійшло повідомлення, що приїхало її таксі. — Я тобі зателефоную, — кажу я, беручи її куртку і допомагаючи їй вдягнутися.

— Ні, не зателефонуєш. Але не переймайся. У тебе є «Tinder». Мені було весело.

— Мені теж. — Не збираюся з нею сперечатися.

Проводжаю її до дверей.

— Хочеш, аби я спустився?

— Ні, дякую. Я доросла дівчинка. Бувай, Максиме. Приємно було познайомитися.

— Мені теж... Хізер.

— Чудово. — Вона променисто посміхається, тішачись, що я запам'ятав її ім'я, і їй неможливо не посміхнутися

у відповідь. — Так краще, — мовить вона. — Сподіваюся, ти знайдеш те, що шукаєш. — Ставши навшпиньки, вона скромно цілує мене у щоку. Потім розвертається і, хитаючись на високих підборах, прямує до ліфта. Насуплено дивлюся їй услід, спостерігаючи за її розкішними сідницями, що коливаються під червоною сукнею.

Знайти те, що я шукаю? Що, чорт забирай, це означає?

У мене все є. І щойно я мав тебе. А завтра матиму іншу. Що ще мені потрібно?

Із якоїсь невідомої причини її слова дратують мене, але викидаю їх із голови і повертаюся у ліжко, тішачись, що вона пішла. Щойно я скидаю джинси і залажу під ковдру, у моїй голові знову лунають її незрозумілі прощальні слова.

Сподіваюся, ти знайдеш те, що шукаєш.

Звідки, чорт забирай, вона це взяла?

Я щойно успадкував величезний маєток у Корнволлі, по маєтку у Оксфордширі й Нортумберленді та невеличку частину Лондона — але якою ціною?

У моїй уяві з'являється бліде, неживе обличчя Кіта.

Лайно.

Тепер на мене надіється багато людей, надто багато, занадто: фермери-орендарі, працівники на плантаціях, прислуга у чотирьох маєтках, забудовники у Мейфейрі...

Хай йому грець.

Пішов ти, Кіте. Якого біса ти помер?

Заплющую очі, стримуючи непролиті сльози, і, слухаючи дзвін прощальних слів Хізер у думках, впадаю у забуття.

Розділ 2

Алессія глибше засовує руки до кишень старої куртки, марно сподіваючись зігріти холодні пальці. Кутаючись у шарф, вона продирається крізь холодну зимову мряку до багатоквартирного будинку на набережній Челсі. Сьогодні середа, її другий день тут без Крістіни, і вона прямує до великої квартири з роаялем.

Попри погоду, у неї переможне відчуття, тому що вона витримала поїздки у тисняві переповненого вагону поїзда без звичної для неї тривоги. Вона починає розуміти, що саме таким і є Лондон. Тут забагато людей, забагато шуму і забагато транспорту. Але найгірше те, що ніхто ні з ким не розмовляє, хіба що говорять «Вибачте», якщо наштвкуються на неї, чи «Пройдіть далі вагоном, будь ласка». Усі ховаються за своїми безкоштовними газетами, або слухають музику у навушниках, або витріщаються у свої телефони чи електронні книжки, уникаючи зорового контакту.

Того ранку Алессії пощастило знайти вільне місце у вагоні, але жінка поруч із нею більшу частину поїздки пронизливо верещала у телефон, розповідаючи про своє невдале вчорашнє побачення. Алессія намагалася ігнорувати її і читати безкоштовну газету, щоб покращити свою англійську, але як же їй хотілося послухати музику у навушниках і не чути голосне верещання цієї жінки. Дочитавши газету, вона заплющила очі й почала уявляти величні гори, поцятковані снігом, і пасовища, де у повітрі пахне чебрецем і гудять медоносні бджоли. Вона сумує за домом. Сумує за тишею і спокоєм. Сумує за мамою і своїм фортепіано.

Пальці у кишнях мимоволі згинаються, коли вона згадує твір, який грала для розминки. Подумки вона чує чисті й гучні ноти і бачить їх у яскравому кольорі. Як давно вона не грала? Від думки про фортепіано, яке чекає на неї у квартирі, її хвилювання зростає.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ